

תורתך שאלתי

עיון בפרשת השבוע, בדרך שאלות ותשובות
גליון מס' 196 לפרשיות מטות-מסעי תשפ"ה

כניסת חג צאת החג

20:23	19:14	חיפה
20:22	19:20	תל אביב
20:20	19:05	ירושלים
20:20	19:23	באר שבע

אִישׁ כִּי יִדָּר נָדָר לֵה' אוֹ הַשְּׁבַע
שְׁבַעַה לְאָסֹר אָסֹר עַל נַפְשׁוֹ לֹא
יַחַל דְּבָרוֹ [ל.ג.]

בנדר כתבה התורה: "כי ידור לה" ואילו
בשבועה כתוב: "לאסור איסור על נפשו"

**מדוע נדר הוא 'לה', ואילו
שבועה היא 'על נפשו'?**

הסביר הרב מבריסק, שנדר הוא איסור
על ה'חפצא', האדם אוסר על עצמו דבר
מסויים והוא כמו קרבן. ביחס אליו הוא
כמו 'קדשי ה', ולכן כתוב 'נדר לה'.
לעומת זאת, בשבועה האיסור הוא על
ה'גברא', האדם אוסר את עצמו על
החפץ, לכן כתבה התורה 'שבעה לאסור
אסור על נפשו'.

לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כָּכָל הַיֵּצֵא מִפִּי
יַעֲשֶׂה [ל.ג.]

רבי חיים ויטאל: כל דיבור שאדם מוציא
מפיו עושה רושם בעולמות העליונים, לטוב
ולמוטב. דיבורים טובים בוראים עולמות
ומאידך, דיבורים לא טובים עלולים חלילה
להחריב עולמות.

התורה מצוה את האדם "לא יחל דברו" –
אל תזלזל בדבריך, אל תעשה אותם חולין.
עליך לדעת שלדיבור יש כוח אדיר, "ככל
היוצא מפיו יעשה" – הדיבור מחולל
בעולמות העליונים דברים נוראים.

החיד"א: "לא יחל דברו" – אם אדם לא
מחלל את דברו ודיבורו קדוש, אזי "ככל
היוצא מפיו יעשה", הקב"ה יעשה ככל
היוצא מפיו, כל בקשותיו תענינה משמים.

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: נָקֵם
נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים
אַחֲרֵי תֹאסֹף אֶל עַמִּיךָ
[לא, א-ב]
במדרש רבה (כב, ב) מבואר שהקב"ה
תלה את מיתת משה בנקמת מדין.

**מדוע מיתת משה היתה
תלויה בנקמה ממדין?**

האריז"ל: מבואר בחז"ל, שמשה רבינו חי
120 שנה, משום שהיה תרומתו של עולם,
שקיים 6,000 שנה. ממוצע תרומה הוא
1/50. חשבון 1/50 מ-6,000 זה 120.
תרומה של 1/40, וכן תרומה של 1/60
לומדים מפסוק בספר יחזקאל.

מה המקור לתרומה של 1/50?

ממלחמת מדין, בפרשתנו, שכתוב: (לא, ל)
"וּמִמִּחְצַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּקַּח אֶחָד אֶחָז מִן
הַחֲמִשִּׁים מִן הָאָדָם".

הקב"ה אמר למשה: שיוכל להיפטר
מהעולם רק לאחר מלחמת מדין, משום
שרק אז נלמד השיעור של 1/50, ללא זה
הוא היה צריך למות בגיל 100 (1/60) או
בגיל 150 (1/40).

**לקבלת העלון שלחו את המילה
'מעוניין' או לחצו כאן**

office@shaalti.co.il 052-9453811

וְתִהְיֶינָה מַחְלָה תִּרְצָה וְחֻגְלָה...

לְבָנֵי דִידֵיהֶן לְנָשִׁים [לו, יא]

ה'פנים יפות' דן בסדר הנישואין שלהן, מי התחתנה לפני מי, ומדייק מהמילה 'וְתִהְיֶינָה': "כיון שאמר 'וְתִהְיֶינָה', דמשמע שכולם נשאו ביום אחד".

איך הן התחתנו ביום אחד, הרי כתוב שאין לעשות חופת שתי אחיות ביום אחד, [בודאי לא חופת 5 אחיות?]

- במסכת שמחות משמע שאין לעשות חופת 2 אחיות ביום אחד, במקום אחד, אולם אפשר לעשות בכמה מקומות.
- עיקר האיסור חל על האב, שלא לחתן שתי בנותיו ביום אחד, אולם אין איסור על האחיות. כידוע לא היה להן אב, ואם כן לא חל עליהן האיסור.

וְאִם הֶחְרַשׁ יַחְרִישׁ לָהּ אִישָׁהּ

מִיּוֹם אֶל יוֹם... [ל, טו]

הגמ' בנדרים (דף עט) מעמידה שהוא שותק לקיים את הנדר, כדי לצערה.

מדוע נכתב מקרה זה בנשואה בדווקא, ולא בנערה או ארוסה?

רבי זלמן סורוצקין: נערה - זו מערכת יחסים שבין אב לבתו. ארוסה - זו מערכת יחסים שבין חתן לכלתו. במקרים אלו לא מצוי שחתן יצער את ארוסתו או אב את בתו. לעומת זאת, לצערינו, מצוי שבעל מצער את אשתו (אזנים לתורה).

וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן... זֹאת חֻקַּת

הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה [לא, כא]

איך אלעזר הזכיר את השם של משה והרי אסור להזכיר שם רבו?

תירץ מנחת חינוך (מצוה רנ"ז) שהואיל והזכיר תחילה את שמו של הקב"ה, לפני שמו של משה רבינו, אזי היה לו מותר להזכיר את שמו של משה. כשם שבתפילה מזכירים את שם ה' תחילה.

כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ
בְּאֵשׁ וְטָהַר... וְכָל אֲשֶׁר לֹא יָבֹא
בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַּמַּיִם [לא, כג]

רבי משה שטרנבוך: מפרשת טהרת כלים ניתן ללמוד יסודות לטהרת הנפש. ניתן לטהר כלים באחת מ-3 דרכים: בטבילה במקווה, בהעברה באש או בשבירת הכלי (בכלי חרס). כך גם בטהרת הנפש, ניתן ב-3 דרכים: 1. בטבילה במקווה ללא חציצה ו'ללא שרץ בידו', שישוב בתשובה ויקבל על עצמו שלא לשוב לחטא זה לעולם. 2. בתפילה לה', בהתלהבות כמו אש. 3. בשבירת ליבו, בחרטה על העבר. ('שערי תשובה' שער א' אות ט'). ללא 3 אלו לא ניתן להיטהר. לפי שלימות התשובה, כך נטהר האדם מחטאיו

רוצה להיערך לשבת עם רעיונות ודברי תורה לפרשת מטו"מ? לחצו כאן

וְלִמְטָה בְּנֵי דָן נָשִׂיא... לְבָנֵי יוֹסֵף
לִמְטָה בְּנֵי מִנְשֶׁה... [לז, כב-כג]

מדוע בכל השבטים כתוב 'בני...', כגון 'למטה בני שמעון, ואילו אצל יהודה ובנימין לא כתוב 'בני', אלא 'למטה יהודה', 'למטה בנימין'?

רבי חיים קניבסקי: מטרת נשיא כל שבט היתה להנחיל את בני אותו שבט. תועלתו היתה רק לשבטו, אבל תועלתם של יהודה ובנימין היתה בהנחלתם גם לשאר השבטים, משום שבית המקדש נבנה בחלקם. נמצא שתועלתם לא היתה רק לבני שבטם, אלא לכלל ישראל, ולכן לא נאמר בהם 'בני'.

לקבלת העלון שלחו את המילה
'מעוניין' לוואטסאפ 052-9453811
או למייל office@shaalti.co.il